

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobců: **a) I. Č.**, **b) M. Č.**, oba zast. Mgr. Martinem Vovsíkem, advokátem se sídlem Malá 43/6, Plzeň, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Plzni**, se sídlem Radobyčická 2465/12, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ing. B. D.**, zast. JUDr. Karlem Havlem, advokátem se sídlem Martinská 608/8, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, čj. ZKI PL-O-22/198/2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně a) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 10. 2016, čj. 30 A 103/2015-48,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podstatou nyní řešené kauzy je spor o to, zda má Katastrální úřad pro Plzeňský kraj, Katastrální pracoviště Plzeň – jih (dále jen katastrální úřad) provést opravu evidence

vlastnického práva v katastru k pozemkům parc. č. st. X/2 o výměře 7 m^2 a parc. č. Y/2 o výměře 24 m^2 v katastrálním území Ř..

[2] Na počátku 90. let minulého století probíhala v katastrálním území Ř. obnova operátu evidence nemovitostí novým mapováním, jehož výsledkem byl vznik digitální katastrální mapy vyhlášené dne 21. 12. 1999. V rámci obnovy se uskutečnila místní šetření, při kterých se za účasti vlastníků a uživatelů nemovitostí porovnával průběh hranic mezi pozemky v terénu s jejich vymezením v pozemkové knize a soupisu nemovitostí.

[3] Žalobci, manželé M. a I. Č., jsou dle současného zápisu v katastru evidováni jako vlastníci pozemku parc. č. st. X/2, který vznikl při vyhotovení obnoveného operátu oddělením od pozemku s tehdejším parc. č. st. X. S žalobci sousedí osoba zúčastněná na řízení, Ing. B. D., která je v současné době v katastru vedena jako vlastník pozemku parc. č. Y/2 (vznikl také při vyhotovení obnoveného operátu oddělením od pozemku parc. č. Y).

[4] Dne 27. 8. 2014 žalobci požádali katastrální úřad o prošetření vlastnického práva k pozemku parc. č. X/2. Katastrální úřad při posouzení žádosti vycházel zejména z protokolu č. 18 o místním šetření ze dne 23. 8. 1990 a z náčrtu č. 113 o místním šetření ze dne 27. 8. 1990. V protokolu č. 18 žalobkyně a) a osoba zúčastněná stvrdily svými podpisy, že zákres vlastnických hranic mezi jejich pozemky (toho času dosud nerozdělenými parcelami č. st. X a č. Y) v pozemkové mapě je chybný. Za správný v protokolu uznaly průběh hranic v terénu a vzaly na vědomí, že zákres vlastnických hranic v pozemkové mapě bude opraven podle zaměření ze dne 23. 8. 1990. V náčrtu o místním šetření č. 113 je zakreslena hranice mezi pozemky v terénu. Tato hranice odpovídá takovému uspořádání, že nově vzniklý pozemek parc. č. Y/2 byl ve skutečnosti hranicí v terénu oddělen od pozemku parc. č. Y a připojen ke zbytku pozemku parc. č. X ve vlastnictví žalobců a pozemek parc. č. st. X/2 byl oddělen od pozemku parc. č. X a připojen ke zbytku pozemku parc. č. Y ve vlastnictví osoby zúčastněné.

[5] Na základě těchto podkladů katastrální úřad vyhodnotil dosavadní evidenci vlastníků u pozemků parc. č. Y/2 a st. X/2 podle § 36 odst. 1 písm. a) zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), jako chybu, která vznikla zřejmým omylem při obnově katastru. Katastrální úřad proto rozhodl, že pozemek parc. č. Y/2 bude nově evidován na listu vlastnictví žalobců, zatímco pozemek parc. č. st. X/2 na listu vlastnictví osoby zúčastněné. V reakci na toto rozhodnutí podala osoba zúčastněná ke katastrálnímu úřadu nesouhlas s opravou chyby a požadovala, aby byla i nadále v katastru evidována jako vlastník pozemku parc. č. Y/2. Nesouhlasu osoby zúčastněné však katastrální úřad nevyhověl.

[6] Osoba zúčastněná se proto odvolala k žalovanému. Žalovaný odvolání vyhověl a věc vrátil zpět katastrálnímu úřadu k dalšímu řízení. Katastrální úřad, vázán právním názorem žalovaného, v novém rozhodnutí uzavřel, že oprava v katastru není možná, jelikož se nejedná o chybu vzniklou zřejmým omylem podle § 36 katastrálního zákona. Pozemek parc. č. Y/2 tak zůstal evidován na listu vlastnictví osoby zúčastněné a pozemek parc. č. st. X/2 na listu vlastnictví žalobců. Žalovaný zamítl odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí. Žalobci se proto bránili žalobou, kterou krajský soud výše označeným rozsudkem taktéž zamítl.

pokračování

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně a) (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Rozsudek krajského soudu stěžovatelka napadá v celém jeho rozsahu.

[8] Stěžovatelka je v kasační stížnosti přesvědčena, že z podkladů, které měl katastrální úřad k dispozici pro rozhodnutí o opravě chyby v katastru, jednoznačně vyplývá, s jakými vlastnickými hranicemi stěžovatelka a osoba zúčastněná při obnově operátu souhlasily, a je tedy zřejmé, kdo má být v katastru evidován jako vlastník pozemku parc. č. Y/2. Žalovaný i krajský soud přesto trvají na doložení listiny o zaměření datované nejpozději dnem 23. 8. 1990. Takový postup žalovaného a krajského soudu stěžovatelka označuje za přepjatý formalismus, který odporuje logice věci.

[9] Z protokolu č. 18 ze dne 23. 8. 1990 plyne, že zaměření bylo provedeno dne 23. 8. 1990 a že s ním byly stěžovatelka a osoba zúčastněná seznámeny. Obsah tohoto zaměření prokazuje náčrt č. 113 ze dne 27. 8. 1990. Tento náčrt přitom reflektuje skutečný stav v terénu, který byl osobě zúčastněné z podstaty věci znám.

[10] Na podporu svých tvrzení stěžovatelka poukazuje také na protokol č. 20, týkající se sousedního pozemku parc. č. XY. Namítá, že jej žalovaný nezohlednil při svém rozhodování. Dále upozorňuje také na soupis nemovitostí č. 113, na kterém je u pozemku parc. č. Y uvedena poznámka o chybném zákresu vlastnické hranice mezi pozemky parc. č. Y a st. X stvrzená vlastnoručním podpisem osoby zúčastněné. Stěžovatelka dodává, že osoba zúčastněná nikdy nevznesla námitky proti náčrtu č. 113, a to až do doby zahájení řízení o opravě chyby v katastru.

[11] Stěžovatelka proto navrhla, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[12] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že není jisté, jakou hranici vlastníci v protokolu č. 18 stvrdili. Náčrt o místním šetření č. 113 ze dne 27. 8. 1990 nemůže prokazovat obsah zaměření ze dne 23. 8. 1990. Postup při obnově operátu v katastrálním území Ř. byl totiž takový, že místní šetření vždy předcházelo vlastnímu zaměření hranic, a ne naopak, jak tvrdí stěžovatelka. Dále žalovaný uvedl, že vlastnická hranice byla do nové digitální mapy převzata z předchozí pozemkové mapy a jako vlastník zůstala v evidenci u pozemku parc. č. Y/2 evidována osoba zúčastněná. Bylo tak na manželech Č., aby podali námitky, pokud s tímto stavem nesouhlasili. K protokolu č. 20 zmiňovanému stěžovatelkou poznamenal, že tento protokol není s to prokázat obsah zaměření. Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout.

[13] Osoba zúčastněná s opravou evidence vlastníků k pozemkům parc. č. Y/2 a parc. č. st. X/2 v katastru nesouhlasí. Ve vyjádření uvedla, že kasační stížnost nepřináší

žádné nové skutečnosti, a proto plně odkázala na své vyjádření k žalobě a podání učiněná ve správním řízení.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Jádrem sporu je otázka, zda lze považovat evidenci vlastníků v katastru u pozemků parc. č. Y/2 a st. X/2 v katastrálním území Ř. za chybu vzniklou zřejmým omylem při obnově katastru. Podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona *na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru*. Podle § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální vyhláška), *chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely katastrální úřad opraví na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic.*

[17] Pro posouzení nyní řešené kauzy je podstatný výklad pojmu zřejmý omyl. Nestačí totiž pouze tvrdit, že evidence v katastru je chybná. Je nezbytné, aby chyba vznikla omylem, který je zřejmý. NSS se výkladu tohoto právního pojmu v minulosti opakovaně věnoval. Byť se velká část jeho dosavadní judikatury vztahuje k předchozí právní úpravě opravy chyby v katastru zakotvené v § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, lze z této judikatury vycházet, jelikož právní úprava byla převzata do současného katastrálního zákona v téměř nezměněné podobě. Na přiléhavá rozhodnutí NSS zabývající se výkladem pojmu zřejmý omyl ve svém rozhodnutí již správně poukázal krajský soud (srov. např. rozsudky ze dne 17. 1. 2008, čj. 1 As 40/2007-103, č. 2098/2010 Sb. NSS, ze dne 13. 3. 2013, čj. 7 As 187/2012-31, ze dne 23. 1. 2014, čj. 7 As 123/2013-28, ze dne 22. 1. 2015, čj. 7 As 257/2014-24, věc *PROAGRO Nymburk*, atd.).

[18] V jednom ze svých rozhodnutí NSS k pojmu zřejmý omyl uvedl, že „*§ 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona* [pozn.: § 36 odst. 1 písm. a) současného katastrálního zákona] *je nutno vykládat v tom smyslu, že se jedná o zřejmý omyl, kdy při zobrazení hranic pozemků v katastrální mapě dojde k tomu, že zakreslení v katastrální mapě není ve shodě s podklady pro zakreslení hranice. Katastrální úřad proto při posuzování toho, zda jsou zobrazení ve shodě s podklady, posuzuje pouze to, zda je takové zobrazení ve shodě s vlastnickými právy do té míry,*

pokračování

že posuzuje zakreslení hranic v katastrální mapě s ohledem na obsah listin, které má k dispozici. Také v případě vytyčení hranic v terénu pracovník, který toto provádí, vychází ze stávajících údajů měřické dokumentace a pokud takové podklady nejsou k dispozici, tak vytyčení vychází ze zobrazení v katastrální mapě. Pokud dojde k vytyčení hranice v souladu s nezpochybnitelnými a správnými údaji v katastru a takto v terénu vytyčená hranice neodpovídá skutečně reálně v průběhu desítek let zaužívané hranici pozemků mezi vlastníky (např. plot), nelze tuto situaci řešit opravou katastrálního operátu. „Posunout" vytyčenou a v katastru vyznačenou hranici do polohy, v jaké ve skutečnosti probíhá, je možno jen v případě existence a doložení příslušných právních titulů katastrálnímu úřadu, které by k takovému novému vytyčení a novému zakreslení do katastrální mapy opravňovaly (dohoda vlastníků, soudní rozhodnutí civilního soudu). Pokud však dojde k vyznačení (a dle údajů v katastru k následnému vytyčení) hranice v důsledku zřejmého omylu, tedy dojde k rozporu zakreslení s obsahem podkladových listin, je na místě řízení ve věci opravy ve smyslu § 8 katastrálního zákona" (rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2009, čj. 7 As 71/2008-48).

[19] Z konstantní rozhodovací praxe NSS vyplývá, že k opravě chyby v katastru dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, pokud byla hranice mezi pozemky zakreslena v katastru v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovými listinami, které má k dispozici. O omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem. Vedle toho pouhý nesoulad mezi hranicí v katastru evidovanou a v terénu skutečně užívanou není důvodem pro opravu údajů zapsaných v katastru.

[20] Podkladem pro stávající evidenci pozemků v katastrálním území Ř. byl obnovený operát z roku 1999. Při obnově operátu byly od pozemků parc. č. Y a st. X odděleny dvě nové trojúhelníkové parcely s novými parcelními čísly Y/2 a st. X/2. Parcely byly vytvořeny kombinací vlastnické hranice převzaté z pozemkové mapy a v terénu zaměřené hranice plotu. Fakticky se oddělením pozemků pro vlastníky nic nezměnilo. Oddělená parcela č. Y/2 zůstala i po obnově operátu evidována ve vlastnictví osoby zúčastněné, které k pozemku parc. č. Y nabyla na základě kupní smlouvy v roce 1988. Stejně tak oddělená parcela č. st. X/2 zůstala ve společném jmění manželů Č., kteří vlastnictví k pozemku parc. č. st. X nabyli na základě kupní smlouvy z roku 1985. Vlastnictví po obnově katastru tedy zůstalo evidováno podle původních nabývacích titulů.

[21] Stěžovatelka je však v kasační stížnosti přesvědčena, že evidence vlastnictví je chybná, a vlastnické hranice v katastru požaduje opravit dle náčrtu o místním šetření č. 113, a to tak, že pozemek parc. č. Y/2 bude evidován v katastru ve společném jmění manželů Č. a jako vlastník pozemku parc. č. X/2 se zapíše osoba zúčastněná.

[22] V souladu s výše uvedenou judikaturou se NSS zaměřil na to, zda z listin, které měl katastrální úřad při rozhodování o opravě chyby v katastru k dispozici, jednoznačně vyplývá, kdo má být evidován jako vlastník těchto nově vzniklých parcel.

[23] V nynější kauze není sporné, že zákres vlastnických hranic mezi pozemky parc. č. Y a st. X v tehdy platné pozemkové mapě osoba zúčastněná uznala za chybný. Učinila tak jak v protokolu č. 18 o opravě chybného zákresu vlastnické hranice ze dne 23. 8. 1990, tak v soupisu nemovitostí č. 113. Sporné je však to, jaké přesné vytyčení hranic osoba zúčastněná uznala za skutečnou vlastnickou hranici. V protokolu č. 18 osoba zúčastněná prohlásila, že jako správné vytyčení vlastnických hranic uznává jejich průběh v terénu dle zaměření ze dne 23. 8. 1990. Žádný takový dokument ze dne 23. 8. 1990 však není na katastrálním úřadu uložen a nedoložili jej ani manželé Č. ve své žádosti.

[24] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že jediné měření, které je mu známo, proběhlo fotogrammetrickou metodou až v dubnu 1991. Žalovaný dle svých slov nerozporuje, že proběhlo také měření dne 23. 8. 1990, jeho výsledky ovšem nemá k dispozici. Podle stěžovatelky z protokolu č. 18 jasně vyplývá, že zaměření bylo provedeno dne 23. 8. 1990 a že se s ním osoba zúčastněná seznámila. Ve vztahu k obsahu zaměření poukazuje stěžovatelka na náčrt o místním šetření č. 113 ze dne 27. 8. 1990 a namítá, že na věc nelze nahlížet formalisticky. Z data uvedeného na náčrtu nelze dle stěžovatelky dovozovat, že zaměření bylo provedeno až dne 27. 8. 1990, ale maximálně to, že tohoto dne byl vyhotoven náčrt o místním šetření č. 113. Náčrt zobrazuje výsledky zaměření, které z logiky věci musí vyhotovení náčrtu předcházet. V opačném případě by stěžovatelce a osobě zúčastněné dne 23. 8. 1990 nemohly být známy výsledky měření, a tudíž by je nemohly v protokolu stvrzovat.

[25] NSS se závěry stěžovatelky nesouhlasí. Datum zaměření není zpochybňováno, z protokolu č. 18 vyplývá, že zaměření bylo provedeno dne 23. 8. 1990. Pochybnosti však přetrvávají ohledně obsahu zaměření. NSS je přesvědčen, že náčrt o místním šetření č. 113 neprokazuje, jaký byl skutečný obsah zaměření ze dne 23. 8. 1990. Žalovaný na s. 4 a 7 v záhlaví označeného rozhodnutí podrobně popsal postup při pracích na obnově operátu. Z uvedených informací vyplývá, že teprve až po ukončení místního šetření v celé lokalitě, jehož výstupem bylo vyhotovení náčrtu o místním šetření, byl takto vyšetřený stav v terénu zaměřen a zobrazen v nové katastrální mapě. K zaměření se tedy přistoupilo až po vyhotovení náčrtu o místním šetření.

[26] Z údajů na náčrtu č. 113 vyplývá, že tento náčrt je výsledkem jiného, pozdějšího místního šetření než toho, o kterém se hovoří v protokolu č. 18. V pravém dolním rohu náčrtu č. 113 se uvádí: „*Šetření provedl dne 27. 8. 1990 za MNV (pozn. Místní národní výbor)*“ a nečitelný podpis. Vyhotovení je na náčrtu stvrzeno odlišným podpisem bez uvedení data. Náčrt č. 113 je tedy výsledkem místního šetření, které proběhlo až několik dnů po zaměření, na které odkazuje protokol č. 18. S ohledem na výše popsaný postup při obnově operátu (bod [25]) později vyhotovený náčrt o místním šetření nemohl být z logiky věci zohledněn v zaměření, na které odkazuje protokol č. 18. Existují tedy důvodné pochybnosti, že zaměření, na které odkazuje protokol č. 18, je výsledkem jiného, předchozího místního šetření, v rámci kterého mohl být vyhotoven náčrt se zcela odlišným vytyčením hranic.

[27] Stěžovatelka na podporu svých tvrzení argumentuje také tím, že skutečný stav v terénu byl osobě zúčastněné z podstaty věci znám a že v náčrtu č. 113 nedošlo k žádným změnám proti skutečnému stavu. NSS k této námitce uvádí, že skutečný průběh hranice

v terénu nevypovídá nic o hranici vlastnické. I kdyby snad osoba zúčastněná souhlasila s průběhem skutečné hranice v terénu tak, jak je vytyčena v náčrtu č. 113, nelze tuto skutečnost zaměňovat se souhlasem ke změně vlastnické hranice. Změnu hranice, resp. vlastnictví k pozemku parc. č. Y/2 je totiž možno provést jen v případě existence a doložení příslušných právních titulů katastrálnímu úřadu. V nynější kauze přitom neexistuje podkladová listina, ze které by přímo vyplývalo, jaké vytyčení stvrdila osoba zúčastněná jako vlastnickou hranici (srov. bod [25]). Samotný náčrt č. 113 či soupis nemovitostí č. 113 nic nevypovídají o schválení tam vyobrazených hranic jako hranice vlastnické.

[28] Stěžovatelka dále upozorňuje na obsah protokolu č. 20, který se týká sousedního pozemku, parc. č. XY v katastrálním území Ř., ve vlastnictví tehdejšího Místního národního výboru Ř.. Z protokolu č. 20 dle jejího názoru vyplývá, že dne 23. 8. 1990 bylo provedeno místní šetření a zaměření. Osoba zúčastněná se podle tvrzení stěžovatelky na základě tohoto protokolu stala vlastníkem parcely č. XY v katastrálním území Ř.. NSS předně podotýká, že obsah tohoto protokolu je totožný s obsahem protokolu č. 18. Stěžovatelce lze dát za pravdu, že jak z protokolu č. 20, tak z protokolu č. 18 vyplývá, že bylo uskutečněno místní šetření, není zde ovšem uvedeno, kdy přesně k místnímu šetření došlo. Stejně tak lze souhlasit s tím, že dne 23. 8. 1990 se podle protokolů uskutečnilo zaměření. Tyto skutečnosti ovšem nejsou předmětem sporu v nynější věci. Sporné je, jaké bylo vytyčení pozemků v těchto zaměřeních. To však nemůže prokázat ani protokol č. 20, jelikož u tohoto protokolu rovněž není v katastru nemovitostí uložena žádná listina, která by obsahovala zaměření ze dne 23. 8. 1990. Informace o tom, že na základě protokolu č. 20 se stěžovatelka skutečně stala vlastníkem pozemku parc. č. XY není pro věc podstatná. Žalovaný navíc vyvrátil toto tvrzení již ve svém rozhodnutí, kde uvedl, že vlastnictví k tomuto pozemku, nově s parc. č. XY, nabyla osoba zúčastněná na základě kupní smlouvy až dne 23. 2. 2000.

[29] V kasační stížnosti stěžovatelka zmiňuje také skutečnost, že osoba zúčastněná nevznesla námitky proti náčrtu č. 113, a to až do doby zahájení řízení o opravě. NSS stěžovatelku upozorňuje na skutečnost, že v obnoveném operátu byly hranice převzaty z původní pozemkové mapy, náčrt č. 113 tedy nebyl v nové katastrální mapě zohledněn. Byli to právě manželé Č., kteří před vyhlášením platnosti obnoveného operátu v roce 1999 měli podat proti obsahu obnoveného operátu námitky, nebyli-li spokojeni s výsledky obnovení operátu. Manželé Č. tak ovšem neučinili a namísto toho se opravy v katastru domáhají až 15 let poté.

[30] S ohledem na výše uvedené zdejší soud uzavírá, že pouze na základě listin, které měl katastr nemovitostí k dispozici, nelze prokázat, s jakým vytyčením vlastnických hranic mezi pozemky parc. č. Y a st. X stěžovatelka v protokolu č. 18 ze dne 23. 8. 1990 souhlasila. Obsah zaměření ze dne 23. 8. 1990 nelze z výše uvedených důvodů nahradit jinými listinami, na které stěžovatelka poukazuje. Tyto listiny mohou mít vypovídající hodnotu ve spojení s dalšími skutkovými okolnostmi případu a o omylu svědčit pouze nepřímo. Zjištění skutečného vytyčení hranice mezi pozemky se neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu (srov. bod [19]). Nejedná se tedy o zřejmý omyl, který by bylo možné odstranit prostřednictvím institutu opravy chyby v katastru.

[31] Žalovaný i krajský soud správně poukázali na rozhodnutí NSS, který v této souvislosti konstatoval, že *„k opravě chyby v katastru nemovitostí podle § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona spočívající v nesprávně zakreslené vlastnické hranici může katastrální úřad přistoupit jen tehdy, byla-li hranice zakreslena v důsledku zřejmého omylu pracovníka katastru v rozporu s podkladovou listinou a současně vlastníci hraničících pozemků průběh hranice nezpochybňují a v minulosti jej neměnili. Uvedené podmínky přitom musí být splněny kumulativně. Pokud by byl průběh hranice mezi vlastníky sporný, je o něm s konečnou platností oprávněn rozhodnout jen soud v nalézacím řízení k návrhu některého z vlastníků; katastrální úřad však v takovém případě opravu chyby provést nemůže“* (rozsudek NSS ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 As 46/2008-134). Z toho vyplývá, že smyslem institutu opravy chyb v katastru je uvedení údajů katastru do souladu s podkladovými listinami, které má katastrální úřad k dispozici. Stav v katastru je odrazem práv a závazků vážících se ke konkrétní nemovitosti a vyplývajících z listin, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu (srov. usnesení ÚS ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03). Nejde o právní prostředek k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem, a opravou chyb v katastru se tak nemění právní vztahy k nemovitostem.

[32] V rámci řízení o opravě chyby v katastru tedy katastrální úřady nemohou odstraňovat spory týkající se vlastnického práva. Takové posouzení přesahuje jejich pravomoc v daném správním řízení. Právě o takový spor však v nyní projednávané věci jde. Z podkladových listin, které má katastrální úřad k dispozici, není zřejmé, kdo je vlastníkem pozemků vzniklých po obnově katastrálního operátu.

[33] K projednání a rozhodnutí této věci jsou příslušné civilní soudy, které prošetří okolnosti vlastnictví a zcizování sporných pozemků a určí, kudy vedla sporná hranice. Pokud se tedy stěžovatelka skutečně domnívá, že jsou se svým manželem vlastníky pozemku parc. č. Y/2, a že osoba zúčastněná je naopak vlastníkem pozemku parc. č. st. X/2, je na ní, aby se domáhala ochrany příslušnou žalobou v občanském soudním řízení. Pokud by pak soud v občanském soudním řízení rozhodl v její prospěch, bylo by takové pravomocné soudní rozhodnutí dostatečným podkladem pro změnu údajů v katastru nemovitostí.

[34] Ke stejným závěrům dospěl v rozhodnutí uvedeném v záhlaví též krajský soud, s jeho posouzením věci se proto NSS ztotožnil.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemá (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

pokračování

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu